sentit seurasi mukana
suomalaisten kukkaroihin,
lompakoihin jäyhän kansan,
joka kaipaa markkojansa,
suree pitkään pennejänsä
tänä aikana pahana,
viimeisenä markan vuonna.

Valuutta on vainajana,
viety kansalta setelit,
Chydenius surmattuna,
kuoloniskun Sibbe saanut,
saman Aaltokin kokenut,
Linna poistettu pelistä.

Suri niitä kelpo kansa,
ikävöitsi iltahetket
kaipaellen kymppiänsä,
kolikkoa kaunokaista,
viitosestaan myös valitti,
itki markkansa menoa.

Turha tuosta moinen murhe:
Raha on vain pikku juttu,
yksinkertainen asia
eikä tärkein maailmassa.
Onhan meillä sentään vielä
suloinen kotoinen kieli!
Mitä silloin markat, pennit,
mitä eurot sentteinensä?

Sama millä maksaa maidot,
millä kahvin kustantaapi,
millä hankkivi perunat,
kun on kieli huulillamme,
kieli äidiltä opittu,
isän suusta höystot saatu.

Vaikka EU uisi kerran
karille kuin neukkulaiva,
vaikka vietäisiin valuutta,
kieltämme ei meiltä viedä
eikä ryöstetä sanoja.

Aina niitä tarvitahan
suloisessa Suomenmaassa,

synnyinmaassamme jalossa,
ja kun meillä säilyy kieli,
kansamme on silloin yhtä,
samaa puuta sitkeätä,
joka taipuu vaan ei taitu
tuiman tuulen iskiessä,
pahan vaaran päiväin tullen,
valuuttojen vaihdellessa.

Minulle on yksi lysti,
mikä taskussa kilinä.